

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1299/2025
05.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ - адвоката Јелене Тројанчевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К бр.114/24 од 17.04.2025. године и Вишег суда у Чачку Кж1.бр.98/25 од 17.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ - адвоката Јелене Тројанчевић, па се у односу на окривљеног АА **УКИДАЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Горњем Милановцу К бр.114/24 од 17.04.2025. године и Вишег суда у Чачку Кж1.бр.98/25 од 17.07.2025. године, за кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и у том делу предмет враћа Основном суду у Горњем Милановцу на поновно одлучивање, док у односу на истог окривљеног, Врховни суд **ПРЕИНАЧАВА** правноснажне пресуде Основног суда у Горњем Милановцу К бр.114/24 од 17.04.2025. године и Вишег суда у Чачку Кж1.бр.98/25 од 17.07.2025. године, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, па окривљеног АА због кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које је пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К бр.114/24 од 17.04.2025. године оглашен кривим, применом чланова 4, 42, 48, 50, 51 и 54 Кривичног законика **ОСУЂУЈЕ** на новчану казну у износу од 30.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, што ако не учини новчана казна ће се заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ - адвоката Јелене Тројанчевић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К бр.114/24 од 17.04.2025. године и Вишег суда у Чачку

Кж1.бр.98/25 од 17.07.2025. године, везано за кривично дело лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) Законика о кривичном поступку, као и у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку везано за окривљену ББ, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљених одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр. 114/24 од 17.04.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, а окривљени АА и ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ. Окривљени АА осуђен је на јединствену новчану казну у износу од 50.000,00 динара а окривљена ББ на новчану казну у износу од 30.000,00 динара. Обавезани су окривљени да на име судског паушала плате износ од по 15.000,00 динара и да приватној тужиљи, на име трошкова кривичног поступка солидарно исплате износ од 552.760,00 динара.

Истом пресудом окривљена ББ, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођена је од оптужбе да је извршила кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1.бр.98/25 од 17.07.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених, а пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр. 114/24 од 17.04.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљених АА и ББ - адвокат Јелена Тројанчевић, којим суштински истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, повреду члана 441. став 4. ЗКП и повреду одредбе члана 451. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, преиначи побијане пресуде, окривљене ослободи од оптужбе и обавезе приватну тужиљу да накнади трошкове поступка окривљенима.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је делимично основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених истиче битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП у односу на окривљеног АА, везано за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, наводима да је

суд, након укидања пресуде К.бр.185/22 од 22.09.2023. године од стране Врховног суда пресудом Кзз 535/2024 од 16.05.2024. године, у изреку пресуде К.бр.114/24 од 17.04.2025. године додао нове речи увреде које је окривљени АА упутио тужиљи и то „да је преварант“, као и „Где си кренула ...“, на који начин је додао још две радње извршења кривичног дела увреда окривљеном у односу на ранију изреку пресуде К.бр. 185/22, на који начин је увећао криминалну вољу и активност окривљеног, чиме је прекршио забрану преиначења на штету окривљеног прописану одредбом члана 453. ЗКП у погледу „криминалне количине“ кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим. Наиме, забрана преиначења на горе подразумева немогућност навођења неповољнијих чињеница у изреци пресуде од оних утврђених у раније укинutoј пресуди, а што је првостепени суд учинио додавањем нових речи увреде, које је окривљени АА упутио тужиљи, а како ни другостепени суд није отклонио наведену повреду, то су оба суда повредила одредбу члана 453. ЗКП. Увредљиве речи које су окривљеном АА стављене на терет нису садржане ни у иницијалној приватној тужби, нити у изреци пресуде која је укинута пресудом Врховног суда Кзз бр.535/2024 од 16.05.2024. године.

Наиме, правноснажном пресудом у односу на коју је поднет захтев, окривљени АА је, између осталог, у ставу првом оглашен кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, јер је „... приватној тужиљи упутио увреде „да је битанга, преварант, к..., да се проституише“... „Где си кренула ...“...“.

Из списка предмета произилази да је у ранијем току кривичног поступка била донета пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.185/22 од 22.09.2023. године којом је окривљени АА, између осталог, у ставу првом оглашен кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ јер је „...приватној тужиљи...упутио речи увредљиве садржине називајући је пробисветом, битангом, к... и говорећи да се вероватно проституише...“. Наведена пресуда је по жалби браниоца окривљеног пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр.13/24 од 06.02.2024. године потврђена у ставу првом изреке, а по жалби пуномоћника приватне тужиле укинута у ставу другом изреке пресуде, којим су окривљени АА и ББ ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Пресудом Врховног суда Кзз 535/2024 од 16.05.2024. године усвојен је као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљених и укинуте су правноснажне пресуде Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.185/22 од 22.09.2023. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.13/24 од 06.02.2024. године, у ставу првом и предмет у том делу враћен Основном суду у Горњем Милановцу на поновно одлучивање. Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр. 114/24 од 17.04.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ а окривљени АА и ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ, док је истом пресудом окривљена ББ, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођена од оптужбе да је извршила кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ. Наведена пресуда је потврђена пресудом Вишег суда у Чачку Кж1.бр.98/25 од 17.07.2025. године.

По налажењу Врховног суда, имајући у виду да је у ранијем току поступка била донета првостепена пресуда, у односу на коју је жалбу изјавио само бранилац окривљеног, која је укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање у ставу првом изреке који се односи на кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ, у поновном поступку, првостепени суд је чињенично стање могао утврђивати само у погледу оних радњи које су биле обухваћене чињеничним описом кривичног дела за које је окривљени АА био оглашен кривим првом првостепеном пресудом у овом кривичном поступку, а у складу са чланом 453. ЗКП.

Обзиром да је првостепени суд, поступајући супротно члану 453. ЗКП, окривљеног огласио кривим за више радњи извршења, које су наведене у приватној тужби прецизираној након укидања првостепене пресуде по жалби само браниоца окривљеног („да је преварант“, као и „Где си кренула ...“), окривљеног АА огласио кривим за више радњи извршења, односно за више криминалних активности и већу криминалну количину у односу на ону која му је била стављена на терет и за коју је био оглашен кривим ранијом првостепеном пресудом, тиме је повређен члан 453. ЗКП, а коју повреду није отклонио другостепени суд у поступку по жалби браниоца окривљеног.

Имајући у виду да је пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К бр.114/24 од 17.04.2025. године и Вишег суда у Чачку Кж1.бр.98/25 од 17.07.2025. године и то у односу на кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика повређен члан 453. ЗКП и да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП на штету окривљеног АА, како се то основано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених указује, Врховни суд је делимично усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца овог окривљеног у овом делу, укинуо побијане пресуде у наведеном делу и предмет враћа Основном суду у Горњем Милановцу на поновно одлучивање, да би се у поновном поступку, у складу са примедбама изнетим у овој пресуди, донела јасна, правилна и на закону заснована одлука.

Сходно наведеном Врховни суд је правноснажне пресуде преиначио само у погледу одлуке о кривичној санкцији, па је окривљеног АА због кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, осудио на новчану казну у износу од 30.000,00 динара, при чему је имао у виду све отежавајуће и олакшавајуће околности, утврђене у редовном поступку и нашао да је одмерена новчана казна нужна и довољна да се њом оствари општа сврха изрицања кривичних санкција из члана 4. КЗ и сврха кажњавања из члана 42. КЗ и то како у односу на самог окривљеног тако и на плану генералне превенције.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП везано за кривично дело лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ, као и у односу на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП а везано за окривљену ББ, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљених у поднетом захтеву истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП и у односу на кривично дело лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ наводећи да је и у односу на ово кривично дело, у поновљеном поступку, након укидања ранијих пресуда прекршена забрана преиначења на штету окривљених АА и ББ прописана одредбом члана 453. ЗКП у погледу „криминалне количине“ кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим. Ово стога што је променио чињенични опис изреке пресуде навођењем неповољнијих чињеница у изреци пресуде од оних утврђених у раније укинutoј пресуди, јер у ранијој пресуди им није стављено на терет да су закључавали улазна врата, да су заједно вукли за ноге тужиљу, нити да су рукама задавали ударце, нити да су јој ударце задавали по задњици, на који начин су оба суда повредила одредбу члана 453. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је уважавањем жалбе пуномоћника приватне тужиље укинута пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.185/22 од 22.09.2023. године у ставу другом изреке пресуде којим су окривљени АА и ББ ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ и у овом делу предмет враћен на поновно одлучивање. Самим тим није испуњен услов прописан одредбом члана 453. ЗКП, јер је жалба везано за кривично дело лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 1. у вези члана 33. КЗ, изјављена од стране пуномоћника приватне тужиље односно на штету окривљених из ког разлога није могуће испитивање и довођење у питање учињене повреде из члана 453. ЗКП односно битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, па је Врховни суд супротне наводе браниоца окривљених, оценио као неосноване.

Поред наведеног, бранилац окривљених у поднетом захтеву истиче повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, у односу на окривљену ББ, наводима да је суд у целости досудио трошкове кривичног поступка оштећеној иако је окривљена ослобођена од оптужбе да је извршила кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ. Бранилац истиче да је приликом доношења првостепене пресуде у делу који се односи на трошкове поступка, суд занемарио чињеницу да је окривљена ослобођена од оптужбе да је учинила кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ, а да је захтев за заштиту законитости поднет од стране браниоца окривљених искључиво за наведено кривично дело, а који је пресудом Врховног суда усвојен и ожалбене пресуде укинute у делу који се односи на кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ, па су се самим тим трошкови писања захтева за заштиту законитости могли издвојити из укупних трошкова, а како то суд није учинио повредио је одредбу члана 441. став 4. ЗКП у вези члана 264. став 2. ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљених се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 264. став 1. ЗКП, прописано је да ће суд, када окривљеног огласи кривим, у пресуди изрећи да је окривљени дужан да накнади трошкове кривичног

поступка. Ставом 2. истог члана прописано је да лице које је окривљено за више кривичних дела није дужно да накнади трошкове у погледу дела за које је ослобођен од оптужбе, уколико се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова.

Дакле, наведеном законском одредбом предвиђено је издвајање трошкова кривичног поступка само под условом ако суд нађе да се ти трошкови могу издвојити из укупних трошкова, с тим што не постоји обавеза суда да то мора да учини у сваком конкретном случају. Имајући у виду да суд на основу података у списима предмета није могао издвојити трошкове кривичног поступка који су настали у погледу кривичних дела због којих је окривљена ББ ослобођена од оптужбе, јер су сва кривична дела због којих је против ње вођен поступак била извршена у исто време, на истом месту и у склопу истог догађаја, као и да је до правноснажног окончања кривичног поступка вођен јединствени кривични поступак против окривљене ББ и окривљеног АА, при чему су се радње браниоца истовремено односиле на сва кривична дела, дакле да се радило о јединственој одбрани, то се неосновано захтевом браниоца окривљене указује да је нижестепеним пресудама учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, јер је суд поступио супротно одредби члана 264. став 2. ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених је у осталом делу недозвољен.

Захтевом за заштиту законитости у преосталом делу бранилац окривљеног истиче да је Виши суд у Чачку повреду одредбу члана 451. став 1. ЗКП јер првостепену пресуду није испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби окривљених, а који се односе на кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које су окривљени осуђени, јер није ценио наводе жалбе у погледу начина наношења телесне повреде приватној тужиљи, нити наводе жалбе који се односе на трошкове поступка у погледу састава захтева за заштиту законитости који је поднет због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ на терет окривљене ББ која је ослобођена оптужбе за увреду. Такође бранилац истиче и да суд није ценио ни жалбене наводе да је приватна тужилја проузроковала трошкове поступка до 30.12.2024. године, када је оптужба прецизирана.

Како повреда одредбе члана 451. став 1. ЗКП не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљених, у овом делу, оценио недозвољеним.

Имајући у виду све наведено, Врховни суд је на основу члана 492. став 1. тачка 1) и 2), 491. став 1, 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић